

P. C. Cast ir Kristin Cast

PAŽŪMĒTO I

nakties
namai

Alma littera

DVIDEŠIMT AŠTUNTAS SKYRIUS

– Hitai! Ką, po galais, čia darai?

– Na, tu man nepaskambinai, – nieko aplink neregėdamas jis apglėbė mane. Nė ryškios mėnesienos nereikėjo, kad pamatyčiau krauju pasruvusias jo akis. – Pasiilgau tavęs, Zo! – leptelėjo jis tvoksdamas alumni.

– Hitai, eik iš čia...

– Ne. Tegu būna, – pertraukė mane Afroditė.

Hitas staigiai atsigręžė į ją, ir įsivaizdavau, kokia ji turėjo jam pasirodyti. Ji stovėjo šviesos rate, metamame pavėsinės lempų, šviečiančių pro monažolės dūmus, ir atrodė tarsi po vandeniui. Raudono šilko suknelė dailiai priglundusi prie kūno. Šviesūs vešlūs plaukai sunkiai krito jai ant nugaros. Lūpas perkreipęs pašaipus šypsny, Hitas tikrai jo nesuprato ir pamanė, kad Afroditė maloni. Jis tikriausiai nė nepastebėjo dūmų šmėklų, kurios atsitraukė nuo taurės ir įbedė tuščias akis į jį. Jis nepastebėjo nei keistai, šaižiai skambančio Afroditės balso, nei stiklinių, padėrusių jos akių. Po galais, kiek pažįstu Hitą, jis nepastebėjo nieko, išskyrus didelius papus.

– Jėga, vampyrė merga, – pasakė Hitas įrodydamas, kad buvau visiškai teisi.

– Liepk jam eiti sau, – Eriko balsas buvo labai neramus.

Hitas atplėšė akis nuo Afroditės papų ir dėbelėjo į Eriką.

– Kas tu toks?

O, velnias. Pažinau šitą toną. Šitaip Hitas kalbėdavo prieš pat ištinkant pavydo priepuoliui. (Dar viena priežastis, kodėl jis – mano buvęs.)

– Hitai, eik iš čia, – paliepiu.

– Ne. – Jis prisiartino ir savininkiškai apglėbė mane per pečius, bet nežiūrėjo į mane. Neatitraukė akių nuo Eriko. – Atėjau pas savo merginą, ją ir noriu pamatyti.

Nekreipiau dėmesio, kad Hito rankoje ant mano pečių tvinksi pulsas. Užuoat padariusi ką nors šlykštaus ir negero, pavyzdžiui, įkandusi jam į riešą, numečiau jo ranką ir trūktelėjusi už jos atgrėžiau jį nuo Eriko į save.

– Aš *nesu* tavo mergina.

– Ak, Zo, tu tik taip sakai.

Sukandau dantis. Dieve, koks jis bukas. (Ir *dar* viena priežastis, kodėl jis – mano buvęs.)

– Gal tu kvailas? – paklausė Erikas.

– Klausyk, tu sušiktas kraujasiurby, aš... – pratarė Hitas, bet keistai aidintis Afroditės balsas jį nustelbė.

– Eikš čia, žmogau.

Lyg mūsų akis jos kerai trauktų kaip magnetas, Hitas, Erikas ir aš (ir visos kitos Tamsos dukros ir sūnūs) sužiuro į ją. Jos kūnas atrodė keistai. Ar jis tvinksi? Kaip? Ji nusibraukė plaukus ir viena ranka persibraukė per kūną it gašli striptizo šokėja, suėmė krūtį, o paskui pasitrynė tarp kojų. Kitos rankos pirštu pakvietė Hitą.

– Eikš pas mane, žmogau. Leisk tavęs paragauti.

Labai negerai; visai blogai. Jei Hitas įžengs į tą ratą, jam nutiks kas nors labai baisaus.

Visiškai jos pakerėtas Hitas pasviro pirmyn nė nedvejodamas (ar nesusimąstęs). Čiupau jį už vienos rankos ir nudžiugau, pamąčiusi, kad Erikas čiupo už kitos.

– Liaukis, Hitai! Eik iš čia. Tučtuojau. Tau čia nėra kas veikti.

Šiaip ne taip Hitas atplėšė žvilgsnį nuo Afroditės. Jis ištraukė ranką iš Eriko gniaužtų ir kone suurzgė ant jo. Paskui atsigręžė į mane.

– Tu man neištikima!

– Negi nesupranti? Niekaip negalėčiau būti tau neištikima. Aš nesu tavo mergina. O dabar dink...

– Jei jis neklausys mūsų kvietimo, mes ateisim pas jį.

Staigiai atsigręžusi pamačiau, kaip trūkčioja Afroditės kūnas ir kaip iš jo veržiasi pilkos vėlės. Ji aiktelėjo, ir kūkčiodama, ir klykdama. Dvasios, taip pat ir tos, kurios, matyt, buvo ją apsėdusios, sulėkė prie rato pakraščio ir ėmė grūstis mėgindamos išsiveržti ir pulti Hitą.

– Sustabdyk jas, Afrodite. Antraip jos jį nužudys! – suriko Damienas išlįsdamas iš už gyvatvorės, juosiančios tvenkinį.

– Damienai... – išsižiojau, bet jis papurtė galvą.

– Nėra kada aiškinti, – skubiai atsakė jis ir vėl atsigręžė į Afroditę. – Juk žinai, kas jos! – sušuko jis. – Turi jas laikyti rate, antraip jis mirs.

Afroditė buvo tokia išblyškusi, kad ir pati atrodė kaip šmėkla. Ji pasitraukė nuo dūmų statulų, kurios vis dar grūdosi prie nematomos rato ribos, kol prisispaudė prie stalo krašto.

– Nesustabdysiu. Jei nori, tepasiima jį. Verčiau jį negu mane – ar kurį nors iš mūsų, – atkirto Afroditė.

– Aha, mums šitų nesąmonių nereikia! – šuktelėjo Siaubingoji ir metė žvakę, ši supleveno ir užgeso. Netarusi nė žodžio ji išlėkė iš rato ir nukūrė pavėsinės laiptais. Kitos trys elementus įkūnijančios merginos pasekė jos pavyzdžiu ir greitai dingo naktyje palikusios užgesusias išmėtytas žvakes.

Su siaubu pamačiau, kaip viena pilka statula ėmė skverbtis pro ratą. Jos pamėkliško kūno dūmai rangėsi laiptais ir šliaužė prie

mūsų tarsi gyvatė. Pajutau, kaip Tamsos dukros ir sūnūs aplink mane ima bruzdėti ir susižvelgia. Jie neramiai traukėsi atatupsti baimės perkreiptais veidais.

– Gelbėk, Zoja.

– Stive Rei!

Ji netvirtai stovėjo rato viduryje. Nusimetė apsiaustą, ir pamačiau baltus tvarsčius ant jos riešų.

– Juk sakiau, kad turime laikytis išvien, – ji silpnai nusišypojo.

– Greičiau, – paragino Šonė.

– Tos šmėklos mirtinai gąsdina tavo buvusį, – pridūrė Erina.

Pažvelgusi per petį pamačiau Dvynukes, stovinčias greta perbalusio, išsižiojusio Hito, ir mane užliejo džiaugsmas. Jie manęs nepaliko! Aš ne viena!

– Nagi, negaiškime, – pasakiau. – Laikyk jį čia, – liepiau Erikui, kuris baisiai nustebęs žiopsojo į mane.

Nė nepažiūrėjusi, ar bičiuliai seka paskui, nuskubėjau laiptais į šmėklų pilną pavėsinę. Kai pasiekiau rato ribą, akimirką susvyravau. Dvasios lėtai skverbėsi pro ją, jos žiūrėjo vien į Hitą. Giliai atsikvėpiau ir žengiau per neregimą ribą, kai negyvėliai ėmė neramiai į mane trintis, odą man nukrėtė šiurpas.

– Tau čia negalima. Čia *mano* ratas, – pareiškė Afroditė atsipeikėjusi tiek, kad sugebėjo išsišiepusi pastoti man kelią prie stalo ir dvasios žvakės, kuri vienintelė dar degė.

– Čia *buvo* tavo ratas. O dabar užsičiaupk ir traukis, – paliepiau.

Afroditė prisimerkė.

O, velnias. Visai neturiu laiko su ja aiškintis.

– Kvaišele, klausyk Zojos. Jau dvejus metus laukiu, kada gausiu gerai išspardyti tau subinę, – pagrasino Šonė atsistojusi greta manęs.

– Ir aš, bjauri paleistuve, – pridūrė Erina, stodama man iš kitos pusės.

Dvynukėms nespėjus pulti Afroditės naktį perskrodė Hito klyksmas. Apsigrėžiau. Hito kojomis šliaužė migla palikdama ilgas, siauras skylės džinsuose, iš jų tuoj pat ėmė sunktis kraujas. Persigandęs jis spardėsi ir klykė. Erikas nepabėgo, o daužė miglą, nors kaskart užkliudyta ji draskė jo drabužius ir odą.

– Greičiau! Į vietas! – surikau, kol dėmesio neišblaškė gundomas kraujo kvapas.

Mano bičiuliai puolė prie išmėtytų žvakių. Greitai jas pakėlę, sustojo savo vietose.

Apėjau Afroditę, kuri spoksojo į Hitą ir Eriką užsidengusi ranka burną, lyg stengdamasi užgniaužti klyksmą. Čiupau violetinę žvakę ir pribėgau prie Damieno.

– Ore! Kviečiu tave į šį ratą! – sušukau violetine žvake degdama geltonąją. Kai staiga pakilo pažįstamas sūkurys, apsupo mano kūną ir pašiaušė plaukus, kone aiktelėjau iš palengvėjimo.

Pridengusi ranka violetinę žvakę, nurūkau pas Šonę.

– Ugnie! Kviečiu tave į šį ratą! – Kai uždegiau raudonąją žvakę, gūsingame ore plykstelėjo kaitra. Nesustojau, ėjau ratu laikrodžio rodyklės kryptimi. – Vandenie! Kviečiu tave į šį ratą, – pajutau jūrą, sykiu ir saldžią, ir sūrią. – Žeme! Kviečiu tave į šį ratą! – Uždegiau Stivės Rei žvakę stengdamasi nesibaisėti tvarsčiais ant jos riešų. Ji buvo labai išbalusi, bet šypsojosi, kai ore pasklido šviežio šieno kvapas.

Hitas vėl sukliko, aš nuskubėjau į rato vidurį ir iškėliau violetinę žvakę.

– Dvasia! Kviečiu tave į šį ratą!

Mane užliejo energija. Apžvelgiau rato ribą ir tikrai pamačiau galios kaspinėlį, juosiantį jo pakraštį. Akimirką užsimerkiau. *Ak, Nikte, dėkui tau!*

Tada pastačiau žvakę ant stalo ir čiupau taurę vyno su krauju. Atsigrežiau į Hitą, Eriką ir šmėklų ordą.

– Štai jūsų auka! – surikau šlakstydama skystį iš taurės netvarkingu pusračiu aplink save, ir ant pavėsinės grindų išryškėjo kraujo spalvos ratas. – Jūs čia iškviestos ne žudyti. Jūs čia iškviestos todėl, kad šiandakt *Samhain* ir norėjome jus pagerbti. – Išliejau dar vyno stengdamasi nekreipti dėmesio į viliojantį šviežio kraujo, sumišusio su vynu, kvapą.

Šmėklos liovėsi pulti. Žvelgiau į jas, nenorėjau, kad mane išblaškytų siaubas Hito ir skausmas Eriko akyse.

– *Mums gardesnis šiltas, jaunas kraujas, Kunige*, – ataidėjo kraupus balsas, ir mane nukrėtė šiurpas. Dievaži, užuodžiau jam iš burnos pūvančią mėšą.

Nurijau seilę.

– Suprantu, bet jums nevalia liesti gyvųjų. Tai šventės, o ne mirties naktis.

– *O mes renkamės mirtį – ji mums saldžiausia*, – monažolės dūmų sklidiname ore suskardeno šmėklų juokas, ir dvasios apsupo Hitą.

Numečiau taurę ir iškėliau rankas.

– Tada nebeprašysiu, o liepsiu. Ore, ugnie, vandenie, žeme ir dvasia! Niktės vardu įsakau jums uždaryti šį ratą ir surinkti negyvėlius, kurie iš jo ištrūko. Tučtuojau!

Mano kūną užliejo karštis ir šovė pro išskėstas rankas. Degantis sūrus vėjas žvilgančia žalia migla užtelėjo iš manęs laiptais ir ėmė plakti Hitą su Eriku, jų plaukai ir drabužiai pleveno kaip pašėlę. Stebuklingas vėjas pagavo dūmų statulas ir atplėšė jas nuo aukų, paskui kurtinamai kaukdamas susiurbė jas atgal į ratą. Stai ga mane apsupo šmėklų pavidalai, jutau nuo jų sklindantį pavojų ir alkį taip pat aiškiai kaip pirma Hito kraują. Afroditė susirangė

ant kėdės gūždamasi nuo vaiduoklių. Vienas iš jų ją užkliudė, ir ji tyliai cyptelėjo, o jie tik dar labiau pasiuto ir piktai susigrūdo aplink mane.

– Zoja! – Stivė Rei pašaukė mane vardu, jos balsas drebėjo iš baimės. Pamačiau, kaip ji nedrąsiai žengia mano pusėn.

– Ne! – suriko Damienas. – Nesuardyk rato. Zojai jie nieko nepadarys – ir mums nepadarys, ratas per stiprus. Jei tik jo nesuardysime.

– Niekur neįnam! – šūktelėjo Šonė.

– Teisingai. Man ir čia gerai, – pridūrė Erina mažumėlę pridususi.

Pajutau jų ištikimybę, pasitikėjimą ir svetingumą tarsi šeštąjį elementą. Jis užliejo mane tvirtybe. Išsitiesiau ir pažvelgiau į piktai šurmuliuojančias šmėklas.

– Taigi – mes niekur neisim. Vadinas, eiti teks jums. – Parodžiau išpiltą kraują ir vyną. – Pasiimkite savo auką ir dinkite. Daugiau kraujo jums šiąnakt nepriklauso.

Dūmų orda liovėsi kirbėti. Viskas, sutvarkiau jas. Giliai įkvėpiau ir pabaigiau:

– Elementų galia įsakau jums: dinkit!

Staiga, tarsi pritrenktos nematomos milžino rankos, jos susigėrė į vynu aplaistytas pavėsinės grindis, su savimi pradangindamos ir kruviną skystį.

Sunkiai atsidusau su palengvėjimu. Instinktyviai atsigrėžiau į Damieną.

– Dėkui tau, ore. Gali eiti.

Jis norėjo užpūsti žvakę, bet nespėjo, nepaprastai žaismingas vėjelis ją užpūtė pirmas. Damienas nusišypsojo. Paskui plačiai išpūtė akis.

– Zoja! Tavo Žymė!

– Kas? – pakėliau ranką prie kaktos. Ji dilgsėjo, taip pat ir pečiai, ir kaklas (nieko keista, kai persitempiu, man visada maudžia kaklą ir pečius), be to, visas kūnas dar zvimbė nuo elementų galios, todėl nieko nepajutau.

Jo nuostaba virto džiugesiu.

– Pabaik uždaryti ratą. Tada pasiskolink kurį nors Erinės veidrodėlį ir pasižiūrėk, kas pasidarė.

Atsigrežiau į Šonę atsisveikinti su ugnimi.

– Oho... geras, – tarė Šonė žiūrėdama į mane.

– Ei, iš kur žinai, kad rankinėje turiu ne vieną veidrodėlį? – iš kitos rato pusės smalsavo Erina, kai atsigrežiau į ją ir atsisveikinau su vandeniu. Geriau į mane įsižiūrėjusi, ji irgi išpūtė akis.

– Kad tave kur! – tarė.

– Erina, šventame rate verčiau nesikeik. Juk žinai, kad taip ne... – miela Oklahomos tarpe pamokslavo Stivė Rei, kai atsigrežiau atsisveikinti su žeme, bet jos žodžiai staiga nutrūko ir ji aiktelėjo: – Jergutėliau!

Atsidusau. *Velnius, kas gi dar?* Grįžau prie stalo ir pakėliau dvasios žvakę.

– Dėkui tau, dvasia. Gali eiti, – pasakiau.

– Kodėl? – Afroditė atsistojo taip staigiai, kad net kėdė nuvirto. Kaip ir visi, ji spoksojo į mane su kvaila nuostaba veide. – Kodėl tu? O ne aš?

– Afrodite, ką čia šneki?

– Štai ką, – Erina padavė man veidrodėlį, kurį išitraukė iš puošnios odinės rankinės, visada kabančios jai ant peties.

Atidariau jį ir pažvelgiau. Iš pradžių nesupratau, ką matau – buvo per daug nepažįstama, per daug netikėta. Paskui greta sukuždėjo Stivė Rei:

– Kaip gražu...

Ir supratau, kad tikrai. Labai gražu. Mano Žymė išplito. Aplink akis tarsi nėriniai sukosi safyrų tatuiruotės pynės. Ne tokios sudėtingos ir ryškios kaip suaugusių vampyrų, bet jauniklių veiduose neregėtos. Pirštais perbraukiau vingrų raštą galvodama, kad šitaip veidą puoštų egzotiška užjūrių karalaitė... o galbūt Deivės Vyriausioji kunigė. Įdėmiai žiūrėjau į save, kuri nebuvo aš – į nepažįstamąją, kuri darėsi vis pažįstamesnė.

– Tai dar ne viskas, Zoja. Pasižiūrėk į pečius, – tyliai pratarė Damienas.

Pažvelgiau į gilia, pečius apnuoginančią dailiosios suknelės iškirptę ir net krūptelėjau iš nuostabos. Tatuiruotės puošė ir mano petį. Nuo kaklo pečiais ir nugara rangėsi safyrų tatuiruotės, labai panašios kaip ant veido, tik ant kūno mėlynos žymės atrodė dar labiau senovinės, dar paslaptingesnės, nes jose šmėkščiojo kažkios raidės.

Prasižiojau, bet neįstengiau pratarti nė žodžio.

– Z., jam reikia padėti, – nutraukė mano nuostabą Erikas, aš pažvelgiau į jį, svirduliuojantį į pavėsinę ir velkantį sąmonės netekusį Hitą.

– Nesvarbu. Palik jį čia, – pasakė Afroditė. – Rytą kas nors suras. Mums reikia dingti, kol neatsibudo sargai.

Atsigrėžiau į ją.

– Ir tu dar klausai, už ką aš, o ne tu? Gal todėl, kad Niktei įsiėdė tokia savanaudė, lepūnėlė, savimyla, pikčiurna... – nutilau iš pykčio pritrūkusi žodžių.

– Bjaurybė! – vienu balsu pridūrė Erina ir Šonė.

– Aha, bjaurybė skriaudikė, – prisiartinau prie pat jos. – Permainos ir taip sunkios, tik tavo niekšybių betruksta. Jei nenorime būti tavo pakalikai, – pažvelgiau į Damieną ir nusišypsojau, – tu mus verti jaustis taip, lyg mums čia ne vieta, lyg mes būtume

niekas. Viskas, Afrodite. Šiąnakt tu pasielgei neatleistinai blogai. Per tavo vos nežuvo Hitas. Gal ir Erikas, ir dar nežinia kas, – vien todėl, kad tu tokia savanaudė.

– Aš nekalta, kad tavo vaikinai atsekė tave! – rėkė ji.

– Ne, dėl Hito tavęs nekaltinu, bet tik dėl to šįvakar ir esi nekalta. Tu kalta, kad tavo vadinamosios draugės tavęs nepalaikė ir neišsaugojo rato. Tu kalta, kad blogosios dvasios apskritai surado ratą, – Afroditė, regis, sutriko, o aš dar labiau įsiutau. – Šalavijai, pikčiurna žiezula! Prieš smilkant monažolę reikia pasmilkyti šalavijais, kad išvalytum neigiamą energiją. Nėra ko stebėtis, kad prisišaukė tokių baisių dvasių.

– Aha, nes ir pati esi baisi, – pridūrė Stivė Rei.

– Tavęs niekas neklausė, „šaldytuve“, – nusišaipė Afroditė.

– Ne! – pagrūmojau jai pirštu. – Šitos „šaldytuvų“ nesąmonės baigsis pačios pirmos.

– Ak, tai dabar apsimetinėsi, kad netrokšti kraujo labiau už mus visus?

Pažvelgiau į savo bičiulius. Jie ramiausiai pažiūrėjo man į akis. Damienas drąšinamai šyptelėjo. Stivė Rei linktelėjo galva. Dvynukės mirktelėjo. Ir supratau, kokia buvau kvailė. Jie manęs nesišalins. Jie mano draugai; reikėjo labiau jais pasitikėti, nors dar neišmokau pasitikėti savimi.

– Visi anksčiau ar vėliau trokšime kraujo, – tvirtai atsakiau. – Antraip mirsime. Tačiau dėl to nesame pabaisos, ir Tamsos dukroms metas liautis jomis apsimetinėti. Tau galas, Afrodite. Daugiau nebesi Tamsos dukrų vadovė.

– Ir tu manaisi dabar pati ja tapsianti?

Linktelėjau galva.

– Taip. Į Nakties namus atėjau neprašiusi šių galių. Tik norėjau rasti savo vietą. Na, matyt šitaip Niktė išklausė mano

maldos, – nusišypsojau bičiuliams, ir jie nušvito. – Deivė tikrai turi humoro jausmą.

– Kvaila kale, negali šitaip perimti Tamsos dukrų. Jų vadovę keisti gali tik Vyriausioji kunigė.

– Tad labai paranku, kad čia atėjau, tiesa? – tarė Neferetė.

DVIDEŠIMT DEVINTAS SKYRIUS

Neferetė išniro iš šešėlių ir nedelsdama priėjo prie Hito su Eriku. Pirmą ji palietė Eriko veidą ir apžiūrėjo kruvinas žaizdas ant rankų, atsiradusias, kai jis iš paskutiniųjų stengėsi išvaduoti Hitą nuo šmėklų. Kai ji rankomis perbraukė žaizdas, iškart pamačiau, kaip kraujas ima krešėti. Erikas lengviau atsiduso, tarsi skausmas būtų atlėgęs.

– Užgis. Kai grįšime į mokyklą, užėik į ligoninę, duosiu tepalo, kad mažiau skaudėtų. – Ji paglostė jam skruostą, ir Erikas nuraudo. – Parodei tikro vampyrų kario narsą, kai pasilikai ginti vaikino. Ir aš, ir Deivė didžiuojamės tavimi, Erikai Naitai.

Nuo jos pagyrų mane užliejo džiaugsmas; ir aš juo didžiavausi. Tada išgirdau aplink pritariamą murmesį ir supratau, kad grįžę Tamsos dukros ir sūnūs susirinko prie pavėsinės laiptų. Ar seniai jie viską stebi? Neferetė atsigrėžė į Hitą, ir aš visus pamiršau. Ji atsmaukė sudraskytas jo džinsų klešnes ir apžiūrėjo žaizdas ant kojų ir rankų. Paskui rankomis suėmė jo išblyškusį, sustingusį veidą ir užsimerkė. Mačiau, kaip jo kūnas dar labiau įsirežia ir trūkčioja, galiausiai jis atsiduso ir atsipalaidavo kaip Erikas. Po akimirkos atrodė, kad jis ramiai miega, o ne tyliai grumiasi su mirtimi. Tebeklūpodama greta jo Neferetė tarė:

– Jis pasveiks ir nieko iš šios nakties neprisimins, tik kad prisigėrė ir pasiklydo ieškodamas savo beveik buvusios merginos, – sakydama paskutinius žodžius ji pakėlė į mane geras, supratingas akis.